

DEN MEKTIGE GUD

AVDEKKET FREMFOR OSS

Har noen få Skriftsteder skrevet ned, som jeg ønsker å tale til dere ifra, og jeg stoler på at Gud vil velsigne vår svake innsats.

² Nå, mange mennesker har lurt på hvorfor vi er så underlige og så støyende. Du vet, dette er på en måte et annet slag av—av et stevne enn hva folk er—er vant til å se. Og, vanligvis, er alt i en rutinemessig form. Men når vi kommer til disse møtene, som har vært mitt privilegium i flere år nå siden de først begynte, og vi vet knapt hva vi kommer til å gjøre. Vi bare kommer og overgir oss selv. Det er det eneste som vi vet å gjøre. Og Gud gjør resten av det. Så det gjør oss til et veldig underlig-opptredende folk.

³ Forleden dag, sa noen, “Du vet, dere folk er virkelig noen raringer.”

Og jeg sa, “Vel, jeg—jeg antar vi er det.”

⁴ Og jeg husker fra et av stevnene. Broder Troy fortalte meg en gang om en liten tysker som sa at han mottok dåpen i den Hellige Ånd. Og neste dag, i butikken hvor han jobbet, ville han reise sine hender og priste Herren, og talte i tunger og bare holde på, noe veldig. Og til slutt, kom sjefen bort og sa, “Heini, hva er i veien med deg?”

⁵ Han sa, “Åh, jeg har blitt frelst.” Han sa, “Mitt hjerte bare flyter over av glede.”

⁶ Han sa, “Vel, du må ha vært sammen med den flokken med skruer der nede.”

⁷ Han sa, “Ja. Ære være Gud!” Sa, “Takk Herren for skruene.” Han sa—han sa, “Du tar bilen, kommer nedover veien.” Sa, “Tar du ut alle skruene av den, har du ikke noe annet enn en haug med ‘skrap.’” Og det er bare . . . Det er omtrent rett, vet du.

⁸ En dag, i California, gikk jeg nedover gatene i Los Angeles, og jeg så en mann som hadde et plakat på sitt bryst og *her*. Og han sa, “Jeg er en dåre for Kristus.” Og alle så på ham. Og jeg la merke til at de snudde seg rundt og så, etter at han hadde passert. Og jeg tenkte jeg skulle gjøre som de andre. Og på den . . . ryggen hans, sa han, “Hvem sin dåre er du?” Ja. Jeg antar at vi alle er litt rare, for hverandre, vet du.

⁹ Men, du vet, verden kommer inn i et slikt hjulspor, inntil noe annerledes blir så rart, til folk tror at det er noe som er galt. Og vanligvis må Gud gjøre noe så uvanlig, for å få folk tilbake til Bibelen igjen.

¹⁰ Jeg kan forestille meg at Noah var en—en slags skrue, for den vitenskapelige tidsalderen som han levde i, fordi de kunne bevise at det ikke var vann i himmelen. Men Gud sa at det ville være noe der. Så, Noah, forkynte og trodde det, han ble en skrue.

¹¹ Og jeg vil tro at når Moses gikk ned i Egypt, var han en—en slags skrue, for Farao. Men husk, Farao var en skrue, for ham, også. Så de . . . Vi innser det.

¹² Selv Jesus ble betraktet som en kjetter. Det stemmer. Martin Luther var en skrue, for den katolske kirken. Og John Wesley var en skrue, for anglikanerne. Så, dere forstår, det er—det er på tide med en ny skrue. Tror dere ikke det? [Forsamlingen sier, “Amen.”—Red.] Men, før det kan være en skrue, du vet, det må være en mutter, først, for å feste den.

¹³ Så, du vet, Noah, var en skrue, han . . . Tar skruen, den trekkes sammen med mutteren, trekker noe sammen, og holder noe sammen. Så, Noah var i stand til å trekke alle som ville tro, inn i arken, vekk fra dommen, ved å være en skrue.

¹⁴ Vi finner ut, at, Moses trakk menigheten ut av Egypt ved å være en skrue. Det stemmer.

¹⁵ Jeg tror vi trenger en skrue nå, for å trekke Bruden ut av menigheten. Vi trenger noe nå, en til, så vi er et veldig underlig slags folk. Og jeg tenkte, i kveld, hvis Herren ønsker det, ville jeg prøve å lese noen Skriftsteder knyttet til dette, og vil tale til dere bare noen få øyeblikk, og prøve å vise deg hvorfor vi er et så underlig folk.

¹⁶ La oss slå opp i Skriften nå, til Filipperbrevet det 2. kapittel, 1-8, og Andre Korinterbrev 3:6, og la oss lese, idet vi tror Guds Ord.

¹⁷ Og nå, bare før vi leser, la oss bøye våre hoder i bønn.

¹⁸ Nådige Himmelske Far, vi er virkelig et privilegert folk, i kveld, for å leve i denne tidsalderen, og å se de tingene som vi ser skjer, og å vite at tiden er nær for hånden, da Jesus kommer for Sin Menighet. Åh, det begeistrer våre hjerter, Herre! Og idet vi blar frem sidene, i kveld, ber vi at Du vil gi oss en sammenheng ut av denne teksten. Og må den Hellige Ånd åpenbare for våre hjerter de tingene som ville være godt og til behag for Gud. For vi ber om det i Jesu Navn. Amen.

¹⁹ Dere ser, jeg tror jeg vil be dere om å gjøre noe. Jeg—jeg pleier å spørre om noen underlige ting, og jeg håper jeg ikke spør om noe altfor underlig. Men når vi lover troskap til flagget, står vi alle. Og—og når flagget går forbi, står vi; som, vi burde. Og vi står, i honnør. La oss bare stå på våre føtter mens vi leser Ordet, om dere vil, Andre Korinterbrev 3:6.

Som . . . har gjort oss i stand til å være tjenere for en ny pakt; ikke av bokstaven: men av ånden: for bokstaven slår i hjel, men Ånden gjør levende.

Men dersom—men dersom dødens tjeneste, skrevet og inngravert på steiner, var herlig, slik at Israels barn ikke kunne se direkte på ansiktet til Moses på grunn av hans åsyns herlighet; som var en herlighet som ble borte:

Hvor mye rikere på herlighet skal ikke da åndens tjeneste være?

For dersom fordømmelsens tjeneste har herlighet, så skal rettferdighetens tjeneste så mye mer overgå den i herlighet.

For det som slik delvis ble herliggjort har ingen herlighet, sammenlignet med den herligheten som er så mye mer overveldende.

For om det som forsvinner hadde herlighet, hvor . . . eller da skal så mye mer det som forblir ha herlighet.

Da vi altså har et slikt håp, taler vi med stor frimodighet.

Og ikke gjør som Moses, som la et dekke over ansiktet sitt, slik at Israels barn ikke skulle se slutten på det som ble opphevet:

Men deres sinn ble forblindet: for til denne dag blir det samme dekket liggende under lesingen av det gamle testamentet; for det er bare i Kristus at dekket blir tatt bort.

Men helt til denne dag, ligger et dekke over deres hjerte, når Moses blir opplest.

Men når det blir omvendt til Herren, blir dekket tatt bort. Ikke . . .

Men Herren er Ånden: og der Herrens Ånd er, der er det frihet.

Men alle vi, med utildekket ansikter ser Herrens herlighet som i et speil, forvandlet til det samme bilde fra herlighet til herlighet, som av Herrens Ånd.

²⁰ Og i Filipperbrevet 2, leser vi dette, begynner med det 1., og leser til det 8. verset.

Derfor, om—om det da er noen trøst i Kristus, om det er noen oppmuntring i kjærligheten, . . . det er noe samfunn i Ånden, om det er noe hjertelag og barmhjertighet,

Så gjør min glede fullstendig, ved å ha det samme sinnelag, ha den samme kjærlighet, og vær i en akkord, og ha det samme sinn.

Gjør ikke noe ut fra ønske om egen nytte eller lyst til tom ære; men enhver skal med ydmykt sinn anse de andre høyere enn seg selv.

Ingen av dere må bare trakte etter sitt eget, men enhver også etter det som gagnar andre.

La dette sinn være i dere, som også var i Kristus Jesus:

Han som, var i Guds skikkelse, holdt det ikke for et tilranet gode å være lik Gud:

Men han gav så avkall på det, og tok på seg en tjeners skikkelse, og kom i menneskers likhet:

Og da han i sin framtrede var funnet som et menneske, fornedret han seg selv, og ble lydig til døden, ja til døden på korset.

21 La oss be.

22 Himmelske Far, dette mektige Ord som har blitt lest, i kveld, fra Din Hellige Skrift, gjør Det så virkelig for våre hjerter, at vi vil gå herfra lik de som gikk fra Emmaus, og sa, "Brente ikke våre hjerter i oss da Han talte til oss langs veien?" For vi ber i Jesu Navn. Amen.

Dere kan sette dere.

23 Nå, dette er en veldig underlig tekst, men jeg tror den er veldig passende for anledningen. Jeg ønsket å tale over emnet: *Den Mektige Gud Avdekket Fremfor Oss.*

24 Nå, så lenge det har vært mennesker, har det vært en hunger i menneskets hjerte, til å finne ut: hvor han kom fra; og hva hans grunn for å være her er; og hvor han går. Det er bare En som kan svare på det, det er Den Som førte ham hit. Og mennesket har alltid ønsket å se Gud.

25 Tilbake i Det Gamle Testamentet, finner vi ut at Gud tildekket Seg Selv fra de vantro. Gud har en veldig underlig måte å handle på med mennesker. Han skjuler Seg for den vantro og åpenbarer Seg for den troende. Gud gjør det. Jesus takket Faderen, for, "Han hadde skjult dette for de vise og forstandige, og vil åpenbare det for spedbarn som ville lære." Så, vi finner ut at Gud aldri forandres, i Sin natur, og at Han alltid gjør Sitt verk på samme måte. Vi finner ut, i Malakias 3, at Han sa, "Jeg er Gud, og forandrer Meg ikke." Så, Han arbeider etter det samme prinsippet, hele tiden.

26 Nå vi tar en av de eldste bøkene i Bibelen. Når Job, en av de mest rettfærdige menn på sin tid, en fullkommen mann i Guds lover, en tjener, edel, hederlig tjener, til og med da Gud

sa, "Det er ingen som ham på jorden." Men . . . hans ønske, en gang, å se Gud. Han visste at det var en Gud, og han følte at han ønsket å se Ham, eller, på en annen måte, gå til huset Hans og banke på døren, og si, "Jeg vil gjerne snakke med Deg." Sette seg ned, snakke med Ham, som vi ville med hverandre.

²⁷ Vi har en oppfatning. Det er derfor vi deltar på disse stevnene, der vi kommer sammen og—og uttrykker våre tanker. Og—og vi forstår hverandre, bedre, når vi snakker tingene ut med hverandre. Og forkynnerne gjør det. Folk i alle samfunnslag gjør det, snakker ut om ting.

²⁸ Og, Job, Gud var så virkelig for ham, han ønsket å finne ut om han ikke kunne gå, og banke på Hans dør, og—og ha en—en samtale med Ham.

²⁹ Men vi finner ut at Gud talte til ham, men Han var tildekket. Han var tildekket i form av en virvelvind. Og Han sa at Job skulle binde opp om seg; Han skulle tale til ham, som en mann. Og Han kom ned i en virvelvind og—og talte til Job. Og Han ble åpenbart for Job gjennom virvelvinden, selv om han ikke akkurat så Ham. Han kunne bare høre vinden blåse og snurre rundt, i trærne. Og Røsten kom ut av virvelvinden, men Gud var tildekket i virvelvinden.

³⁰ Vi finner, nede i Afrika, Sør-Afrika, de bruker ordet *amoyah*, som betyr, "en usynlig kraft."

³¹ Og denne usynlige Kraften, i virvelvinden, hadde en hørbar Røst. Den talte til Job, selv om han aldri så Hans skikkelse. Men Han var tildekket, for ham, av virvelvinden.

³² Vi finner en av de store profetene i Bibelen, Moses, i det Gamle Testamentet, en av Guds utvalgte, utplukkede, forutbestemte tjenere, han ønsket også å se Ham. Han hadde vært så nær Ham, og hadde sett så mange ting fra Hans store mystiske hånd som gikk foran ham og gjorde ting som bare Gud kunne gjøre. Han ønsket å se Ham en dag, og Gud sa til ham, "Gå, og stå på klippen."

³³ Og mens han sto på klippen, så Moses Ham gå forbi. Han så Ham bakfra. Og han sa, "Det så ut som en mann, en mann bakfra." Men, han så ikke Gud. Han så bare Guds dekke.

³⁴ Bibelen sier, "Intet menneske har noensinne sett Gud, men Faderens Enbårne har forklart Ham." Så, Moses så Ham, tildekket, som en Mann. Vi finner at Jehova i det Gamle Testamentet var nøyaktig Jesus i det Nye Testamentet.

³⁵ Og—og Dr. Scofield her, vi finner at, hans ord, forandres fra "form." Vi finner ordet *en morphe*, på gresk, som betyr "det usynlige ble gjort synlig." Noe som ikke kan . . . Vi vet at det er der. Det kan bli . . . kan ikke bli sett, men allikevel vet vi at det er der. Og da Han forandret Sin form, av *en morphe*, som betyr at Han forandret Seg fra overnaturlig til naturlig.

³⁶ Og Han bare forandret Sin maske, med andre ord. Det er som et drama. Som Han utspilte. Og i det greske, da de forandret maskene sine, kunne kanskje i et skuespill, en skuespiller ha spilt i mange ulike roller.

³⁷ Og datteren min, som er her, de hadde nylig et—et drama, på den videregående skolen. Og den ene gutten som jeg kjenner, spilte bort imot fire roller, men han gikk bak scenen og forandret sin—sin maske, for å kunne komme ut, og etterligne en annen karakter.

³⁸ Nå, hvis du tar profetiene i det Gamle Testamentet som handler om hva Messias skulle være, så kan du sammenligne det med Jesu liv, og du får nøyaktig hvem Jesus var. Han var ikke bare en vanlig mann. Han var Gud, *en morphe*. Han ble forandret fra—fra det overnaturlige til den naturlige skikkelsen av en Mann. Allikevel, var Han Gud, manifestert i kjød, tildekket av et menneskelig, kjødelig dekke.

Og legg merke til det Gamle Testamentet.

³⁹ Jeg—jeg—jeg vet at jeg snakker til en blandet forsamling, i kveld, fra ulike deler av verden. Og vi er her for å finne ut. Hva er det vi—hva er det vi gjør? Hva—hva er vi? Hvor ender vi opp? Hva skjer? Hva betyr alt dette?

⁴⁰ Og nå finner vi, her inne, at, hvis dere jødiske menn og kvinner, og rabbinerne i—i—i tempelet, i fordom, hvis de hadde sett i Bibelen, profetiene, istedenfor tradisjonene, så ville de ha gjenkjent hvem Jesus var. De ville aldri ha kalt Ham Beelsebul. De ville aldri ha korsfestet Ham. Men, alt sammen måtte utspille seg. Det var en del av dramaet. Og de var forblindet, på dette området.

⁴¹ Det er slik som mange av dere menn, kvinner, her i kveld, kan være på min alder eller litt eldre. Dere husker, her i Amerika, for mange år siden, før...Kineserne... Min broder, som nettopp ble introdusert her, jeg kom til å tenke på det da jeg snakket med ham. Hvordan de pleide å...De kunne ikke snakke engelsk, og de—de drev vaskeriet. Og gikk du til vaskeriet hans, for å få vasket klessvasken din. De—de kinesiske vaskerimennene tok en merkelapp, og rev den i stykker på en bestemt måte. Du tok den ene delen av merkelappen; han tok den andre delen. Men når du kom tilbake for å kreve eiendelene dine, så måtte de to papirlappene passe sammen. Og hvis de ikke passet helt nøyaktig sammen...Du kunne ikke etterligne det på noen måte, fordi han hadde en del og du hadde den andre. Og hvis den etterlignet...Da hadde du rett til å kreve det som var ditt. Og da fikk du det som tilhørte deg, når du eide den andre delen av kontrakten.

⁴² Slik er det, i kveld, når vi har den andre delen av kontrakten. Da, Gud rev Sin Sønn i to, på Golgata, tok legemet

opp som et Offer, og sendte Ånden ned til oss, som en gang levde i en Mann, Jesus. Den samme Gud er tildekket i kveld, i form av den Hellige Ånd. De to delene må komme sammen, da er du en del av kontrakten. Gud gjorde dette, for å bli bedre kjent med menneskene, da Han gjorde Seg Selv til Menneske.

⁴³ Jeg leste en historie, for noen år siden. Og i denne historien, sto det om en mektig, edel konge. . . jeg har glemt navnet hans, akkurat nå. Jeg tenkte ikke at jeg skulle fortelle historien. Den, kanskje oppdiktet, men den leder oss til et punkt som gir oss en bakgrunn for hva vi ønsker å si. Denne kongen, han var slik en edel konge, og han elsket sine undersåtter inderlig, inntil, en dag, framfor sine—sine vakter og sitt hoff, sa han “I dag, ser dere meg for deres siste gang, på mange år.”

⁴⁴ Og hans vakter og hans adelsfolk sa til ham, “Gode konge, hvorfor sier du det? Skal du reise til et fremmed land, et eller annet sted, for å bli en fremmed?”

⁴⁵ Han sa, “Nei. Jeg blir værende akkurat her. Vel,” sa, “Jeg skal ut iblant mine undersåtter. Jeg skal bli en bonde. Jeg skal hugge ved med vedhuggeren. Jeg skal dyrke jorda med sliteren. Jeg skal beskjære vinrankene med de som beskjærer vinranker. Jeg skal bli en av dem, for å bli bedre kjent med hva de gjør. Og jeg elsker dem. Og jeg ønsker å bli bedre kjent med dem, personlig. De vil ikke kjenne meg. Men, allikevel, ønsker jeg å bli kjent med dem, på den måten.”

⁴⁶ Og den neste morgen, da hans delegater, alle folkene hans så ham, eller de som var i palasset, ta av seg kronen sin og legge den ned på setet, på tronen; og ta av seg kappen sin, og ta på seg en bondes klær, og gå ut iblant vanlige folk.

Nå, i den lille historien, kan vi lære noe om Gud.

⁴⁷ De sa til kongen, sa, “Konge, vi vil ha deg. Vi elsker deg. Vi—vi vil at du skal fortsette å være konge.” Men han ønsket å bli en av dem, for å kjenne dem bedre, så de kunne kjenne ham bedre, virkelig hva han var. Det ville vise for dem hva han virkelig var.

⁴⁸ Og det var det Gud gjorde. Han—Han forandret Seg Selv, fra å være Jehova Gud, til å bli en av oss, så Han kunne lide, Han kunne smake døden, Han kunne vite hva dødens brodd var, og ta dødens straff på Seg Selv. Han la til side Sin—Sin krone og Sin kappe, og ble en av oss. Han vasket føtter med de—med de—de ubetydelige. Han bodde i teltene, med de fattige. Han sov i skogene og i gatene, med de som var underprivilegerte. Han ble en av oss, slik at Han kunne forstå oss bedre, og slik at vi kunne forstå Ham bedre.

⁴⁹ Nå, jeg tror, i det, at vi finner ut, forandringen, av Seg Selv, det Han gjorde. Hvis dere legger merke til det, så kom Han i tre sønners navn. Han kom i Menneskesønnens navn, og i Guds Sønn, og Davids Sønn. Han kom som Menneskesønnen.

50 Nå, i Esekiel 2:3, Jehova, Selv, kalte Esekiel, profeten, “menneskesønnen.”

51 *Menneskesønn* betyr “en profet.” Han måtte komme på den måten, for å oppfylle 5. Mosebok 18:15, som Moses sa, “Herren din Gud skal reise opp iblant dere en profet likesom meg.” Han kalte Seg aldri Guds Sønn. Han omtalte Seg Selv som, “Menneskesønnen,” fordi Han måtte komme i henhold til Skriften. Skjønner? Han måtte få de to revne papirbitene, det Gamle Testamentes profetier og Sin Egen karakter, til å bli nøyaktig den samme. Så, Han kom, som Menneskesønnen, kom i den skikkelsen.

52 Så finner vi at, etter Hans død, begravelse, og oppstandelse, kom Han på Pinsefestens Dag, som Guds Sønn; Gud, Ånden, i skikkelsen, Hellige Ånd. Hva gjorde Han? Han forandret Seg Selv, gjorde Seg Selv kjent for Sitt folk i en annen skikkelse. Som, den Hellige Ånd, som er Gud, kom Han for å virke gjennom menighetstidene, som Guds Sønn, den Hellige Ånd.

53 Men, i Tusenårsriket, kommer Han som Davids Sønn, for å sitte på Davids trone, Konge. Han skulle ta Davids trone. Han er på Faderens trone nå. Og så sa Han, “Den som seirer skal sitte med Meg på Min trone, slik som Jeg har seiret og har satt Meg på Min Fars trone.” Så, Han, i Tusenårsriket, vil Han være Davids Sønn. Hva er det? Den samme Gud, hele tiden, bare forandrer Sin—Sin maske.

Jeg er, en ektemann, for min kone.

54 La dere merke til det? Den syro-fønikiske kvinnen sa, “Du Davids Sønn, ha nåde.” Han, Han brydde seg ikke, i det hele tatt. Hun hadde ingen rett til å kalle Ham det. Hun hadde ingen krav på Ham som Davids Sønn. Han—Han er Davids Sønn, for jødene. Og nå kom Han . . . Men da hun kalte Ham, “Herre,” Han var hennes Herre, da fikk hun det hun ba om.

Nå, fordi, Han bare forandrer Seg Selv.

55 Nå, i mitt hjem, er jeg tre forskjellige mennesker. I mitt hjem, har min kone krav på meg som ektemann. Datteren min der ute, hun har ingen krav på meg som ektemann; jeg er faren hennes. Og det lille barnebarnet mitt der, jeg er bestefar for ham, så han har ingen rett til å kalle meg far. Jeg er ikke faren hans. Min sønn er faren hans. Jeg er bestefaren hans. Men jeg er fortsatt den samme mannen.

56 Og Gud, det Han gjør, Han bare forandrer Seg Selv, for å komme til den generasjonen, for å gjøre Seg Selv kjent for det folket. Og det er det vi er her for å finne ut, i kveld. På hvilken måte skal Gud gjøre Seg Selv kjent for dette folket og i denne tiden? Han forandrer Sin maske, Han forandrer Sin akt, men Han forandrer ikke Sitt vesen. Han forandrer ikke Sin—Sin

natur. Han forandrer bare Sin maske, fra en til en annen. Han gjør det, for å åpenbare Seg mer tydelig for menneskene, slik at de kan vite hvem Han er, og hva Han er.

⁵⁷ I Hebreerne 1, leser vi, “Gud, har mange ganger og på mange måter talt til fedrene, gjennom profetene, men i disse siste dager gjennom Sin Sønn, Jesus.”

⁵⁸ Nå, “Profetene,” sa Jesus, da Han var her på jorden, “de var guder. Dere kaller de ‘guder,’ som Guds Ord kom til. Og Skriften kan ikke gjøres ugyldig,” sa Han. Sa, “Hvordan kan dere da fordømme Ham, når Han er Guds Sønn?” Skjønner?

⁵⁹ Guds Ord er utporsjonert til hver tidsalder, hva Det skal være. Og Jesus var oppfyllelsen av alle profetiene. “I Ham bodde Guddommens fylde legemlig.” Det var i Ham. Han var den Ene Som var i Josef. Han var den Ene Som var i Elias. Han var den Ene Som var i Moses. Han var den Ene Som var i David, en forkastet konge.

⁶⁰ Hans eget folk hadde forkastet ham, som konge. Og da han gikk ut av—av borggården, en liten, plaget fyr som krøp rundt, som ikke likte hans—hans styre, hans system, og han spyttet på ham. Og vakten dro sverdet sitt, sa, “Skal jeg la den hundens hode sitte på ham, som spyttet på min konge?”

⁶¹ Og David, som kanskje ikke forstod hva han gjorde akkurat da, men han var salvet. Og han sa, “La ham være. Gud har bedt ham å gjøre dette.” Og han klatret opp på et fjell og gråt over Jerusalem, en forkastet konge.

⁶² La dere merke til det? Noen få hundre år senere, ble Davids Sønn spyttet på, i gatene, og var på fjellet, det samme fjellet, og så ned over Jerusalem, en forkastet Konge. Og gråt, “Jerusalem, hvor ofte ville Jeg ikke ha samlet dere som en høne gjør med sine kyllinger, men dere ville ikke?”

⁶³ Han forandret aldri Sin natur, fordi Hebreerne 13:8 sier, “Han er den samme i går, i dag, og for evig.” Gud ble kjød, for å kunne dø, for å frelse oss fra synd. Det var derfor Han forandret Seg Selv, til å bli en—en Mann.

⁶⁴ Vi ser, i Johannes 12:20, at grekerne hadde hørt om Ham. Nå, det er aldri noe menneske som kan høre om Ham uten at deres hjerter brenner etter å se Ham. Som Job og profetene fra gamle dager, de ønsket alle å se Ham. Så, disse grekerne kom for å se Ham. De kom til Filip, som var fra Betsaida, sa, “Sir, vi vil se Jesus.”

⁶⁵ Grekerne ønsket å se Ham, men de kunne ikke se Ham fordi Han var i Sitt menneskelige tempel. “Gud var i Kristus, forlikte verden med Seg Selv.” Nå finner vi at, i dette, at disse grekerne ikke kunne se Ham.

⁶⁶ Og legg merke til akkurat de ordene som Jesus sa til dem, senere. Han sa, “Hvis ikke hvetekornet faller i jorden, og dør,

forblir det alene.” Med andre ord, de kunne aldri se Ham i forandringen, i masken som Han var i da, fordi Han var tildekket i menneskelig kjød. Men da dette Hvetekornet falt i jorden, så ville Det bringe frem alle raser. Han var sendt til jødene, så klart, på den tiden. Men dette Hvetekornet måtte falle; Gud tildekket, i menneskelig kjød, skjult for vantro, men blir åpenbart for troende.

⁶⁷ I Johannes 1, “I begynnelsen var Ordet, og Ordet var hos Gud, og Ordet var Gud. Og Ordet ble kjød, og tok bolig iblant oss, og vi så Ham, Faderens Enbårne, full av nåde.” Nå, i begynnelsen var Ordet. Et Ord er en uttrykt tanke.

⁶⁸ I begynnelsen, Han var ikke engang Gud. Nå, vårt engelske ord i dag, *Gud*, betyr “en gjenstand for tilbedelse.” Hvor forvirrende det er for sinnet. Du kan gjøre noen til en gud. Du kan gjøre hva som helst til en gud.

⁶⁹ Men i det Gamle Testamentet, i 1. Mosebok 1, “I begynnelsen *Gud*,” er det brukte ordet, Elohim. *Elohim* betyr “den selveksisterende.” Hvor forskjellig ordet Elohim er, mot vårt ord Gud. *Elohim* betyr “den selveksisterende.”

⁷⁰ Vi kan ikke være selveksisterende. Vi kan ikke være allmektige, allmektige, allestedsnærværende, allvitende. Elohim uttrykker alt det. Vi kan ikke være det. Treet som du lager en gud ut av, eller—eller bygningen, det er ikke selveksisterende.

⁷¹ Så, Gud, i begynnelsen, var Liv, den Evige. I Ham var attributter, og de attributtene ble Ord, og Ordet ble kjød. Jesus var Gjenløseren. Og å *gjenløse*, betyr, “å bringe tilbake.” Hvis Han må bringe det tilbake, så måtte det være et sted å bli brakt tilbake til. Så, dere skjønner, alle mennesker vil aldri være i stand til å se det, fordi ikke alle mennesker var i Guds tanker I begynnelsen. Skjønner?

⁷² Se på prestene. Da de så Ham uttrykke Seg Selv nøyaktig med Ordet, det Han var, sa de, “Det er Beelsebul.” Det viste hvor deres natur var. Den var i de moderne tankene i tiden.

⁷³ Men da den lille prostituerte, som Han møtte ved porten, og fortalte henne, uttrykte Sitt messianske tegn, ved å fortelle henne hva hun hadde gjort. “Men,” sa hun, “Sir, jeg ser at Du er en Profet. Vi vet, at Messias, når Han kommer, vil Han fortelle oss alle disse tingene.” Hun gjenkjente Ham som Messias, den Salvete, fordi Han møtte Skriftens kvalifikasjoner. Ser dere ikke? [Forsamlingen sier, “Amen.”—Red.] De to papirbitene kom sammen. Hun, “Vi vet at, når Messias kommer.”

⁷⁴ Nå, Gud måtte kanskje ha krysset *dette* og *det*, for å få denne bestemte klangen i klokka, slik som støperen. Men da Jesus snudde Seg, og sa, “Jeg er Han som taler med deg,”

var det ikke noe slikt uttrykk som “Beelsebul.” Hun forlot vannkrukka si, og løp inn i byen, og sa, “Kom, se en Mann Som fortalte meg tingene som jeg har gjort. Er ikke Dette Selveste Messias?” Skjønner?

⁷⁵ Nå, hva gjorde dette? Satte den gamle Skriften sammen med erfaringen som—som Jesus ga henne, hva førte dette til? Det virkeliggjorde Messias. Og la dere merke til det? Raskt, ble hennes synder tilgitt, fordi, i begynnelsen, var hun mulig å gjenløse, fordi hun var i Guds tanker i begynnelsen. Så, det gjenløste henne, eller brakte henne tilbake, da hun så den uttrykte Skriften manifestert, av Jehova, hva Han var, hva Han er.

⁷⁶ Nå, da Jesus kom, hvis Han hadde kommet med Noahs budskap, ville det ikke ha fungert. Å bygge en ark, og flyte ut, det ville ikke ha fungert. Men den Noah var en del av Gud. Han handlet på en underlig måte fordi han var underlig, og hans budskap var underlig fordi det var Ordet som ble manifestert.

⁷⁷ Han kunne ikke ha kommet med Moses’ budskap, fordi det ville ikke ha fungert. Moses var Gud, i en porsjon, som ble manifestert. Han var Ordet uttrykt for den tiden, men Jesus kunne ikke komme i det. Bibelen sa aldri at Han ville komme på den måten.

⁷⁸ Men da Han kom, uttrykte nøyaktig slik som Testamentet hadde sagt Han ville bli uttrykt, da trodde alle de som var mulig å gjenløse Det, fordi de var Guds tanker. Hans attributter i begynnelsen ble gjort kjød, og mulig å gjenløse, og ble brakt tilbake til Gud. “Så mange som tok imot Ham, til dem ga Han retten til å bli Guds sønner,” fordi de var mulig å gjenløse. De var fra begynnelsen, i uttrykket.

⁷⁹ Hvis vi kunne stoppe her et øyeblikk, om det ville være mulig, og tenke på det, i kveld, på Budskapet for tiden, de uttrykte tankene til Jehova. “Før verden ble grunnlagt,” blir vi fortalt, “ble våre navn satt i Lammets Livsbok.” Da kan vi se de to sidene, som jeg sa i begynnelsen, hvorfor en er merkelig for den andre. Det må være på den måten. Det var alltid. Det har alltid vært på den måten, og det vil alltid være på den måten. “Han var Ordet. Og Ordet ble kjød og tok bolig iblant oss.”

⁸⁰ Nå, Gud, i . . . tilbake på det Gamle Testamentes tid, finner vi at etter Han hadde åpenbart Seg for Sitt folk, i forskjellige former, tildekket Han Seg Selv bak gamle grevlingskinn. Gud skjulte Seg bak grevlingskinn, på Sin nådestol. Vi finner ut, hvordan Salomo, da han innviet Herrens tempel, og disse grevlingskinnene hang der, forhenget, hvordan at Han kom inn som Ildstøtten og som en Sky, og kom ned bakenfor der, og tildekket Seg Selv, for verden på utsiden. Men, ved tro, visste

Israel at Han var bak der. De visste Han var der, uansett hva noen av hedningene i verden hadde å si. Han var skjult for den vantro. Men den troende, ved tro, visste Han var bak der. De hadde nåde. Og Han var på Sin nådestol, som var en stor hemmelighet.

⁸¹ Dere vet, i det Gamle Testamentet, å gå inn bak det skinnet var døden. Nå er å ikke gå bak det døden. Da var å gå inn i Hans Herlighet døden. Nå er å holde seg unna Hans Herlighet døden. Det skjedde, så klart, da forhenget revnet på Golgata, da forhenget revnet, det gamle forhenget. Nå er å holde seg unna Hans Nærvær døden. Da var å gå inn i Hans Nærvær døden. Skjønner? Det forandrer seg frem og tilbake, og du må finne Skriften for å se hva slags tid vi lever i.

⁸² Nå, da forhenget revnet på Golgata, kom nådestolen åpenlyst til syne. (Men hva skjedde? Den hang på Golgata, dryppende av Blod.) Siden de hadde tatt blod, år etter år, ved rensingen av helligdommen og steningen av nådestolen, der, med Sitt store mektige støt av lynets kraft, splittet Gud det gamle forhenget av grevlingskinn fra topp til bunn, og nådestolen kom åpenlyst til syne.

⁸³ Det virkelige, sanne Guds Lam hang åpenlyst til syne på Golgata, den virkelige Nådestolen, da Gud hadde betalt prisen, Selv; og ble en av oss, og hadde manifestert Seg Selv som en Mann, for å bli kjent med oss, og vi bli kjent med Ham. Nådestolen var klart synlig for hele Israel på den Forsoningsdagen.

⁸⁴ Men, dessverre, tradisjonene til kirkefedrene på den tiden hadde, ved tradisjonene deres, hadde tildekket den sanne Nådestolen for folket. Hvis de hadde kjent Skriften, ville hver del ha kommet som den kinesiske merkelappen. Det Gamle Testamentes profeti ville ha blitt oppfylt, og det ble den. Og hvis de hadde blitt lært Skriftene, ville de ha sett Nådestolen. "Som Moses," sa her, at, "til denne dag er de tildekket. Det er fortsatt over deres hjerter." De ser Det ikke.

⁸⁵ Men, Han var Gud, lidelsen og Forsoningen. Han var den sanne Nådestolen som kom fullstendig til syne. Som vi sang i salmen:

Se, se Ham i åpenlys skue.
Der er Han, den mektige Seierherren,
Siden Han rev forhenget i to.

⁸⁶ Ser dere, Han kom, Nådestolen, hang klart synlig for forsamlingen. Men de, var under den allmenne oppfatningen. . .

⁸⁷ Nå, menn og kvinner, og delegater i dette stevnet, jeg ønsker å si dette uten persons anseelse. Men, med tanke på i dag, med tanke på hva vi er her for i dag, er jeg redd for

at fedrenes tradisjoner, kirkefedrene, har skjult Dette for altfor mange mennesker. Siden den Hellige Ånd har kommet i disse siste dager, som profetert, og forhenget har revnet, så prøver altfor mange mennesker å holde på sine tradisjoner fra fedrene. Og det er derfor de ikke kan se denne ekstreme gleden, og freden, og ting som Menigheten har i dag. Allikevel, er Det klart synlig for de som tror.

Han skjulte Ordet, det lovede Ordet for denne tiden.

⁸⁸ Nå, tradisjonene har laget et dekke. De sier at miraklenes tid er over. En mann snakket med meg, en fin, dannet gentleman i Tucson, Arizona, hvor jeg bor. Jeg hadde et møte i Ramada. Og vi hadde talt på Forretningsmenneskenes Konferanse hvor Herren Jesus hadde kommet til stede og gjort store ting. Og denne kristne gentleman kom til meg, og han sa . . . En forkynner i menigheten, fin mann, og han sa, "Broder Branham, du prøver å fremstille for folket en apostolisk tidsalder," han sa, "og når den apostoliske tidsalderen er slutt."

⁸⁹ Og jeg sa, "Jeg ber deg, min broder, vis meg når den apostoliske tidsalderen tok slutt, i Skriften." Jeg sa, "Den apostoliske tidsalderen begynte på Pinsefestens Dag, og den har . . . Peter sa, på Pinsefestens Dag, 'Løftet tilhører dere, og deres barn, og dem som er langt borte, så mange som Herren vår Gud kaller.' Når tok den slutt? Hvis Gud fortsatt kaller, så pågår fortsatt den apostoliske tidsalderen."

⁹⁰ Og så det er der folket prøver å sette bind for øynene på så mange mennesker, ved sine tradisjoner fra fedrene, som det var da. Og du går glipp av å se hvorfor folket er så opprømte og begeistret. Og—og disse konferansene er slik en rar, slik en merkelig ting, for andre mennesker, er fordi at de ser de har brutt gjennom disse barrierene. De har brutt gjennom de forhengene, inn i Guds Nærvær, hvor de ser det manifesterte løftet for denne tiden manifestert foran folket. De ser hva Gud lovet.

⁹¹ I Joel 2:28, lovet Han, at, "I disse siste dager ville det bli et senregn øst ut over folket, i de siste dager." Jeg tror det greske ordet der er *kenos*, som betyr at Han "tømte" Seg Selv ut. Ikke på den måten som vi ville sagt, som om noe var på innsiden av noen, som Han tømte ut. Men, Han øste Seg Selv ut.

⁹² Han forandret Seg; Hans *en morphe*. Han—Han forandret Seg, fra det Han var, til det Han er. Han forandrer aldri Sin natur. Men på Pinsefestens Dag, forandret Han Seg Selv fra å være Menneskesønnen, til Guds Sønn. Han kom, ikke *med* folket. Han kom *i* folket, ser dere, den samme Gud, for å fortsette Sin tjeneste videre, i denne store tidsalderen.

⁹³ Han profeterte i Bibelen, at, "Det ville komme en dag som verken ville være dag eller natt, men i aftenstiden ville det bli Lys." Nå, sola, geografisk, står opp i øst og går ned i vest. Det

er den samme sola, hele tiden. Nå, når, Sønnen, S-ø-n-n-e-n, har åpenbart Seg Selv i manifestasjonen av det lovede Ordet, til Israel, det østlige folket.

⁹⁴ Vi har hatt en dag i halvmørke. Vi har hatt nok lys i reformatorene, og så videre, til å danne menigheter og denominasjoner, og bli medlem av dem og komme inn; og kysse babyene, og vie de gamle, og begrave de døde, og så videre; og leve i menigheten.

⁹⁵ Men, i aftenstiden, “Skal det bli Lys,” Han sa, “i aftenstiden.” Og intet Skriftsted kan gjøres ugyldig. Og den samme S-ø-n-n-e-n, som utøste Seg Selv, *kenos*, på Pinsefestens Dag, lovet å gjøre det samme i aftenstiden. Skjønner? Det er i henhold til løftet.

⁹⁶ Få merkelappen sammen. Se hva som skjer, og se hva Han lovet, da vil du se hvor vi er. Få den sammen. Du kan se avdekkingen av denne store og mektige Ene. Tradisjoner har forblindet folket, igjen, for disse store tingene som har blitt profetert.

⁹⁷ Moses, da han kom ned fra fjellet, som sto i Brann, hvilken vakker illustrasjon!

⁹⁸ Moses hadde dratt ned til Egypt og sagt til kirkefedrene at Herren Gud hadde besøkt ham i Navnet “JEG ER.” Det Navnet er nåtid; ikke “Jeg var; vil bli.” Men, “JEG ER,” alltid den samme, den samme i går, i dag, og for evig. Han er nåtid. Han. . . Det sammenlignes med Hebreerne 13:8, “Jesus Kristus den samme i går, i dag, og for evig.”

⁹⁹ Det er fortsatt det profeterte Ordet. Og, menigheten, som skulle passe sammen med det Ordet, erfaringen i denne tid. Reformatorene hadde det, åh, men dette er en annen tid. Ser dere hva slags tid vi lever i. Akkurat som Han ikke kunne komme, på den tiden da Han kom til jorden, på den—på den måten som Moses kom, eller noen av profetene kom; det var ikke profetert. Og i denne siste tid, er det profetert å komme på denne måten. Det kan ikke komme i form av Luthers vekkelse. Det kan ikke komme i form av Wesleys vekkelse. Det er en restaurasjon tid. Det er en tid hvor det må komme tilbake til det originale Sønn Lyset, det originale.

¹⁰⁰ Åh, hvor vi kunne legge frem Skriftstedene, på det! Og dere teologer, hvor enn i verden dere kommer fra, så vet dere at Det er sant. Det er et løfte. Det er det som gjør folket så underlig. Det er det som skaper raringene, som dere kaller dem. Det er fordi at de. . . det er. . . Forhenget har blitt åpnet, fra tradisjonene, og de ser Det. Han er den samme i går, i dag, og for evig. Skjønner? Det er—det er Guds løfte, og vi kan ikke gå imot det, fordi Skriften kan ikke gjøres ugyldig. Ja. Vi finner ut at Han lovet det. Han hadde uttømt Seg Selv inn i Sitt folk. Og Han er den samme i går, i dag, og for evig.

¹⁰¹ Moses, etter at han hadde dratt ned til Egypt og erklært dette, så stadfestet Faderen hans budskap, ved å komme på Sinaifjellet, i den samme Ildstøtten, og satte fjellet i Brann. La vi merke til det? Den Han hadde gitt løftet til, Han sendte ham frem med Ordet. Han hadde budene. Og for å ha dette budet, måtte han. . . Budene var Ordet. Ordet hadde ikke kommet til folket ennå. Så, Ordet kommer alltid til profeten, og Han var profeten for den tiden.

¹⁰² Slik som, Jesus var Ordet. Johannes var en profet. Og Jesus kom til ham, i vannet, fordi Ordet alltid kommer til profeten, uten unntak. Skjønner? Ordet kommer til denne.

¹⁰³ Så, Moses, Ordet kom til ham; budene. Og han hadde dem. Nå, hvorfor? Før Ordet ble gitt ut og manifestert, så måtte Moses dekke til sitt ansikt, fordi Ordet var ikke fullstendig manifestert. De visste noe hadde skjedd, men de visste ikke hva det var, buldringen og tordningen. Inntil, de sa, "La Moses tale, og ikke Gud."

¹⁰⁴ Og Gud sa, "Vel, Jeg vil gjøre det. Fra nå av, vil Jeg ikke åpenbare Meg som dette noe mer. Jeg vil sende dem en profet. Så vil han. . . Jeg vil tale gjennom Min profet."

¹⁰⁵ Nå, hvis Moses, med den naturlige loven, (som Paulus, i Andre Korinterbrev her, har åpenbart for oss), måtte dekke til sitt ansikt med det naturlige, hvor mye mer vil det Åndelige bli herlig og tildekket for den vantro før det er manifestert for ham! Hvor mye mer vil de kalle. . . Moses var en raring. Hvor mye mer vil de kalle dere det, som har brutt gjennom forhenget, har gått inn i Ildstøtten, og har kommet ut med Velsignelsen! Og nå er dere tildekket. Folket kan ikke se det. De kan ikke forstå Det.

¹⁰⁶ "Hvis det naturlige er herlig, hvor mye mer vil da det overnaturlige være! Hvis det naturlige, som har en ende, var herlig, hvor mye mer vil Dette som ikke har en ende, være herlig!"

¹⁰⁷ Men, fremdeles, er Det tildekket. Det er ikke tildekket for den troende, men for den vantro. Han kan ikke se Det. Gud tildekker Seg alltid for den vantro. Tradisjoner skjuler Det. Slik som de gjorde den gangen, gjør de det i dag.

¹⁰⁸ Det var et åndelig dekke som vi har nå, hvor det naturlige dekke var. De er stadfestet av profeten med det skrevne Ord, en som profeterer, en som kommer med det skrevne Ord, for å gjøre Det klart.

¹⁰⁹ De visste Ordet var der, men de visste ikke hva Det betydde. Og Moses gjorde Det klart. Han sa, "Budene sier Dette, og dette er grunnen." Han gjorde det klart. Og før Det ble gjort klart, var Det tildekket.

¹¹⁰ Og slik er det, i dag, tildekket for folket, inntil Det er åpenbart og gjort klart for folket. Gud, den mektige Gud,

tildekket i menneskelig kjød, Ordet. Legg merke til. Nå finner vi ut at det var skjult for den vantro, men åpenbart for den troende.

¹¹¹ Legg merke til, at Moses måtte gå inn i denne Ildstøtten, alene. Ingen kunne gå med ham. Det var ikke...det...Hva sier det oss? At du ikke kommer inn i Dette ved å bli medlem av en pinsevevn-gruppe. Skjønner? Han åpenbarte Det aldri for en gruppe. Han åpenbarte Det til en individuell. Og det er slik det er i dag. Du sier, "Jeg tilhører en—en menighet. Jeg—jeg tilhører *dette*." Men det vil ikke fungere. Skjønner?

¹¹² Og for noen å prøve og følge Moses, å etterligne det, var døden. Og slik er det i dag, åndelig død, å prøve og etterligne. Det er det som. . .

¹¹³ I kveld, kommer vi inn i, at det reiser seg opp iblant gruppene, kjødelige sammenligninger; noen som prøver å etterligne Det, og lever et annet liv; kan drikke, kan røke, kvinner kan leve på (hvilken) nesten hvilken som helst måte de ønsker, og slik som verden, og er hjemme og ser på fjernsyn, og tingene av verden, og kaller seg fremdeles for pinsevenner. De prøver å etterligne en ekte. Det har aldri blitt åpenbart for dem, ennå. Når Det blir åpenbart, er det herlig, og noe tar det ut av deg når du går inn Der. Du blir et dekke. Det er...Det vil rett og slett ikke fungere. Og å etterligne Det var døden.

¹¹⁴ Moses' dekke; han var det levende Ord for folket. Og i dag, er menneskene som er tildekket den samme tingen. "De er skrevne brev, lest av alle mennesker." Ikke et *nytt* brev; men Brevet som har blitt skrevet, manifestert. Det er—det er de som tror Ordet og løftet for denne dag, at Gud utøser Sin Ånd, over alt kjød, og det er skrevne brev. Og når en person prøver å etterligne det kjødelig, så slår det feil. Livet ditt viser hva du er.

¹¹⁵ En gang var det en gutt, han hadde kommet i noen vanskeligheter. Han var en god gutt, men han—han kom for retten. Og dommeren sa, "Jeg finner deg skyldig. Jeg må straffe deg til livsvarig fengsel."

¹¹⁶ Han sa, "Jeg ønsker å føre min egen sak." Han sa, "Jeg ønsker å vise frem mitt rulleblad."

¹¹⁷ Han sa, "Du har intet rulleblad. Rullebladet ditt var det som fordømte deg."

¹¹⁸ Og det er slik det er i dag, grunnen til at menigheten ikke har gjort fremskritt slik den burde. Det er rullebladet. Det er tilstanden. Vi må bli mer dedikert. Vi må tro ethvert Guds Ord. Vi må søke inntil det Ordet blir gjort virkelig for oss. Skjønner? Skjønner? Rullebladet er det som hindrer oss fra å tre inn.

¹¹⁹ Men, en gang, (for å la dere komme ut av denne floken), i denne samme retten, gutten hadde ingen penger. Han kunne ikke betale for seg. Boten var langt oppe i tusener av dollar. Men han hadde en storebror som kom og betalte det for ham.

¹²⁰ Nå, vi har en Storebror, Jesus, Guds Sønn. Og Han kom for å betale det for oss, hvis vi bare vil tro det og være i stand til å gå inn i forhenget med Ham. Som, Han er vår Moses. Jesus er vår tids Moses. Moses, dekke, var det levende Ordet til folket. I dag, Jesus, tildekket, er det levende Ordet til folket, som er, Jesus i Menigheten. Den Hellige Ånd, Guds Sønn i folket, åpenbarer Ordet ved løftet til denne tid, gjør Det helt nøyaktig. Samme nå.

¹²¹ Og husk, Moses gjorde dette, og manifesterte dette, ikke for hele verden, men for det utvandrende folket, bare en gruppe mennesker, det var de som kom ut av ut- . . . i utvandringen.

¹²² Og i dag, er den Hellige Ånd, ansikt til ansikt med folk som sier, "Guddommelig helbredelse er ikke riktig." Da jeg rådførte meg . . .

¹²³ En lege ringte meg, her om dagen, om en liten dame, åh, det har vært fire eller fem tilfeller der, lå like for døden, de siste timer, og den Hellige Ånd helbredet dem. Legen satte spørsmålstegn ved det. Han sa, "Hvordan kan dette skje? Men," sa han, "Jeg—jeg . . . Det er min pasient."

¹²⁴ Jeg sa, "Det var. Men nå er det Guds. Det—det, det er Hans pasient nå." Skjønner?

¹²⁵ Og så ser du hva det er, at Gud kaller til en utvandring, for å komme ut fra det kjødelige forhenget som prøver å etterligne, som prøver å bli medlem av menigheten; ikke metodister, baptister, presbyterianere, i det hele, men pinsemenigheter. Det er et individuelt forhold. Det er deg og Gud. Du må gå inn, ikke gruppen din, ikke menigheten din, ikke pastoren din, men det er du som må gå inn.

¹²⁶ Jeg vil at dere skal legge merke til et annet kjennetegn på Moses, da han kom ut. Selv om, han var en profet, en stor mann som han var, da han kom ut med Ordet, så folket at han var forandret. Noe hadde skjedd med ham. Da han kom ut med det stadfestede Ordet for den tiden, budene, var han en forandret person.

¹²⁷ Og det samme vil du bli, når du kommer fra bak det menneskelige dekket som ville le av et møte som dette; at mennesker blir forvirret over Guddommelig helbredelse, og si at miraklenes tid er over. Du har kommet ut av det menneskelige dekket der, det tradisjonelle dekket, og alle vil skjønne at noe har skjedd med deg.

¹²⁸ Som vår høyt aktede bror, Jim Brown. Jeg tenker meg at de fleste presbyterianere skjønner at noe har skjedd med ham, fordi han—han kom fra bak et tradisjonelt dekke. Han så noe i folket, som tiltrakk ham, og han kom ut fra bak dekket.

¹²⁹ Vel, du, når du kommer ut fra bak dekket, da vil du bli fullt synlig for folket, så de kan se at noe har skjedd med deg. Det tildekkede Ordet, for den vantro, men fullt synlig for den troende. "Jesus Kristus den samme i går, i dag, og for evig."

¹³⁰ Så, det var Gud. På den tiden, var det Gud i en Mann, Hans Sønn, Jesus Kristus. Vi tror det. Ikke bare en profet, ikke bare en vanlig mann, vanlig menneske. Det var Gud i Kristus; Gud i en Mann; Guddommens fylde, legemlig i en Mann. Gud i en Mann!

¹³¹ Nå er det Gud i mennesker, fylden av Gud i Guddommen, legemlig i hele Hans Menighet, manifesterer Seg Selv, oppfyller Sitt Ord.

¹³² Nå vi finner, at Gud, i alle tidsalderne, har hatt skinn over Seg. Han, Gud, har blitt skjult bak dekket.

¹³³ Det minner meg bare om en—en liten historie som skjedde nede i Sør. Og der var det et kristent hjem. Og i dette kristne hjemmet trodde de på Gud, og de—de tenkte at—at Gud beskyttet dem fra alle vanskeligheter. Og, som, Han gjør. Og de hadde en liten junior, en liten gutt på omkring sju eller åtte år. Og—og han gikk på søndagsskolen og var en veldig fin liten fyr. Men han var redd i en storm, spesielt når lynet blinket.

¹³⁴ Og jeg fortalte dette til en mann, her om dagen, når dette stykket hadde kommet ut angående denne mannen som ble helbredet. Denne samme forkynneren sa, “De gjør deg til en gud, broder Branham.”

¹³⁵ Vel, han var en kritiker, så jeg tenkte jeg bare ville bryte det av på en måte, bare litte grann. Ikke for å såre, vet dere, men bare på en måte. . . . Jeg sa, “Er det altfor langt unna Skriften, å være det?” Skjønner? Jeg sa, “Nei, det er det ikke,” jeg sa, “fordi Jesus kalte profeter ‘guder.’ Skjønner? Det stemmer, ‘Gud.’”

¹³⁶ Og de sier, “Vel, dere prøver å ta Guds plass.” Det er ikke så langt unna. Det er nøyaktig hva det er. Det er riktig. Gud manifestert i kjød, akkurat som Han lovet.

¹³⁷ Denne lille familien, vi møter. Jeg fortalte ham denne lille historien, som jeg akkurat kom til å tenke på. At, en kveld blåste det opp en storm, og moren sa til Junior, sa, “Nå, gå du nå ovenpå, sønn, og legg deg.”

Sa, “Mamma, jeg er redd,” sa han.

“Det er ikke noe som skal skade deg. Gå opp og legg deg.”

¹³⁸ Lille junior lå der oppe, og lynet glimtet rundt vinduene. Og den lille karen ble så engstelig, at han stakk hodet sitt under dyna, og han kunne fortsatt høre lynet, eller se lynet glimte på vinduene, og—og høre tordenen drønne. Så han sa, “Mamma!”

Og hun sa, “Hva vil du, junior?”

Sa, “Kom opp hit og sov med meg.”

¹³⁹ Så hun kom opp trappene, som en hvilken som helst god, lojal mor ville gjort. Og hun kom opp, og hun tok lille junior i armene sine. Og hun sa, “Junior, mor ønsker å snakke med deg en liten stund.”

Sa, "Ja vel, mamma."

¹⁴⁰ Sa, "Nå må du huske på dette. Vi går til kirken, regelmessig. Vi leser Bibelen. Vi ber. Vi er en kristen familie. Vi tror på Gud." Og sa, "Vi tror at, i stormer og uansett hva som skjer, så er Gud vår beskyttelse."

¹⁴¹ Han sa, "Mamma, jeg tror hvert ord av det. Men," sa, "når det lynet er så nære," sa han, "så vil jeg—jeg ha en Gud med hud på."

¹⁴² Så, jeg—jeg tror, ikke bare junior, men vi alle føler det på den måten. Når vi kommer sammen, når vi ber for hverandre, Gud med hud på.

¹⁴³ Og vi finner ut her at Gud alltid har hatt hud på Seg. Da Moses så Ham, hadde Han hud på Seg, så ut som en Mann. Da Gud var bak forhengene, hadde Han skinn på Seg. Og Gud, i kveld, i Sin Menighet, er tildekket i Sin Menighet med hud på. Han er fortsatt den samme Gud, i kveld. Vi innser det.

¹⁴⁴ Men nå, som alltid, er hud-dekket det som fanger tradisjonene. De kan bare ikke tro at det er Gud som gjør at de menneskene oppfører seg slik. Skjønner? Det er fordi Gud er tildekket i Sin Menighet, med hud, hud over Det. Det stemmer. Han er skjult for den vantro, og åpenbart for den troende. Ja, sir.

¹⁴⁵ Nå, når deres tradisjonsdekke, av tradisjoner fra fedrene og Ordet, er brutt gjennom, åh, så klart, i dag, da blir det klart synlig, vi ser Ham, Guddommen igjen tildekket i menneskelig kjød. Hebreerne 1. sier det.

¹⁴⁶ Og også 1. Mosebok 18. Husk, Gud var en Mann som stod der, spiste, og snakket med Abraham, og fortalte hva Sarah gjorde i teltet bak Det.

¹⁴⁷ Og Jesus sa, "Som det var i Sodomas dager, slik skal det bli ved Menneskesønnens Komme." Guddommen igjen tildekket i menneskelig kjød! Nå, husk, Jesus sa ikke, "Når Guds Sønn blir åpenbart." I Lukas det 17. kapittelet, tror jeg, og rundt det 20., 21. verset, et sted rundt der, sier Han, "Og når Menneskesønnen blir åpenbart." Menneskesønnen, tilbake i—i—i Menigheten igjen, åpenbart i mennesker; ikke Guds Sønn, men Menneskesønnen igjen, tilbake i Sin Menighet igjen, i de siste dager. Vi finner at Han lovet det i Guds løfter.

¹⁴⁸ Vi legger merke til en annen ting, i det Gamle Testamentet. Jeg har Skriftstedet her, i 2. Mosebok. At, de gamle grevlingskinnene, hva gjorde det? Det skjulte Guds Herlighet fra folket. Grevlingskinnene; til og med folk kunne ikke se Det, fordi det var et skinn som omsluttet Det. Skinnen var. . . Guds Herlighet var bak skinnen.

¹⁴⁹ Og nå er Guds Herlighet bak din hud. Det stemmer. Og tradisjonene ser Det ikke. Det er på innsiden av dekket, hvor Hans Ord var.

150 Hva var på innsiden av det skinnet der tilbake, de gamle grevlingskinnene?

151 Som, "Det var ingen skjønnhet så vi kunne ha vår lyst i Det. Og når Det ble kjød og tok bolig iblant oss, var Det fortsatt ingen skjønnhet så vi kunne ha vår lyst i Det."

152 Og det er den samme tingen nå i dag. Det er ingenting i en mann eller en kvinne, som er verdt å trakte etter. Det er det som er på innsiden der. Det er hva det er. "Vel," sier du, "den karen, jeg vet han var en dranker før. Han pleide å gjøre *dette*." Jeg bryr meg ikke om hva han pleide å gjøre. Hva er skjult bak den huden? Det som er bak der, det er det som teller. Det er derfor, folket er forblindet. Huden forblinder folket. Skjønner? De sier, "Jeg husker når den kvinnen pleide." Jeg vet hva hun pleide, men hva med nå? Skjønner?

153 De skinnene, som engang var på grevlingen, men nå skjuler det Guds Herlighet, har Det huset bak seg. Det var på et dyr, men nå huser det Guds Herlighet.

154 Og slik kan ditt skinn bli forandret, i kveld, for å bli gjort til et bosted for Gud, Gud bor i menneskene.

155 Se. De gamle grevlingskinnene, vi finner ut, bak det var... På innsiden der var Ordet. Og, Ordet, der var også skuebrødene. Arken var stenket. Og hva var det? Shekinas Herlighet var der inne.

156 Nå, Ordet er en Sed, og Det kan ikke frembringe noe før Sønnen treffer Det. Sønnen må være over Seden, for å få Den til å bære, for å få Den til å komme frem. Og det er den eneste måten. Du tar Ordet, ser dere, tar Guds Ord i ditt hjerte, og går inn i Shekinas Herlighet. Og når du gjør det, vil Det frembringe skuebrød, Manna, som bare er gitt til et atskilt folk. De eneste som kan spise det, som har tillatelse til å spise det, er kun det folket som er gitt tillatelse og kjenner Det. Paulus sier her, "Forvandles fra Herlighet til Herlighet." Dere ser, til slutt, kommer Det tilbake til Sin originale Herlighet.

157 Det er akkurat som en sed av en slyngplante. Seden av en blomst, den faller i jorden. Seden av mais faller i jorden. Hva er den første tingen? Den kommer opp, og den er en liten knopp. Så blir den til en kvast. Så, fra en kvast, tilbake til sin originale sed.

158 Vel, det er nøyaktig hva Menigheten har gjort. Den kom fra Luther, Wesley, og nå tilbake til det originale Froet, tilbake til Dens originale Herlighet, tilbake til Herligheten Den hadde i begynnelsen. Sønnen som stod opp i Østen, er den samme Sønnen som manifesterer den samme tingen i Vesten, forvandles fra Herlighet til Herlighet. Det ble forvandlet fra det hedenske, ned til Luther; og fra Luther, ned til Wesley; fra Wesley, ut til pinse; og videre og videre, forvandles fra Herlighet til Herlighet, produserer den skjulte Manna.

159 Og nå er Den moden, for å bringe Ham tilbake nøyaktig slik Han var i begynnelsen, Hans samme tjeneste; den samme Jesus, den samme kraften, den samme Hellige Ånd. Den samme Ene som kom ned på Pinsefestens Dag, er den samme Hellige Ånd som er manifestert i dag, fra Herlighet til Herlighet, til Herlighet. Og er tilbake til Sin originale Sed, med dåpen i den Hellige Ånd; med de samme tegn, samme undre, samme dåp; samme slags mennesker, oppfører seg på samme måte, med den samme kraften, den samme sensasjonen. Det er fra Herlighet til Herlighet. Og det neste vil bli, “Forvandlet fra denne Herligheten, til et legeme likt Hans Eget herlige legeme, hvor vi skal se Ham.” Abraham så det samme.

160 Legg nå merke til. Vi ser hvordan det ble forandret. Siden Golgata, er vi invitert til å dele Hans Herlighet. Nå, i Første Korinterbrev 12, “Vi er døpt inn i Hans Legeme. Ved en Ånd er vi alle døpt.” Ikke ved ett “vann.” “En Ånd, er vi alle døpt.” Det stemmer, nå, og da blir vi en del av Ham.

161 Jeg håper jeg ikke oppholder dere altfor lenge. [Forsamlingen sier, “Nei.”—Red.] Skjønner? Jeg håper ikke det.

162 Men, det er akkurat som en stor symfoni som spilles, eller utspiller et drama.

163 Jeg vet ikke altfor mye om symfonier eller drama. Men jeg så på dette stykket. . . Jeg snakket om *Carmen*, da datteren min og de var med i det. Og de—og de spilte i denne symfonien, i *Carmen*. De optrådte. Musikken var—var—var i den samme handlingen.

164 Det er slik det er når du er døpt med den Hellige Ånd, inn i Kristus.

165 Nå, dere ser, mange av dere har lest eller hørt historien av den store russiske komponisten som komponerte *Peter Og Ulven*. Og hvordan han, de oppfører den med symboler og alt mulig. Og hvem som helst som kjenner historien, som leser den fra et ark, og kan høre den symfonien, hvordan den blir fremført, dramaet, utspilles, ja, de vet om enhver forandring. De kan se på det *her*, og se forandringen.

166 Men, nå, hva skjer hvis—hvis komponisten skriver noe, og vi finner ut at det ikke blir fremført helt riktig? Vi finner ut da at det er noe som skjer. Det er noe som mangler, når vi ser dem. Han som komponerte det har diktet det og skrevet det, og så spiller symfonien det, og treffer en feil tone. Det er noe galt. Dirigenten gjorde en feil bevegelse. Skjønner?

167 Og det er det som er i veien i dag, mine lutherske brødre, mine baptist-brødre, mine pinsevenn-brødre. Alle mine brødre fra alle forskjellige denominasjoner, det er hva det er. Skjønner? Dere prøver å gi en tone som traff tilbake på Luthers tid, Wesley, som det, når, faktisk, Notebladet her viser

at det er en annen tid. Skjønner? Skjønner? Skjønner? Vi kan ikke leve i lyset til Luther; han var en reformator. Vi setter pris på hans—hans del, men vi har spilt det ferdig. Vi er langt over *her* på baksiden av Boken nå. Skjønner? Vi kan ikke—vi kan ikke spille Det ut på den måten.

¹⁶⁸ Nå, den eneste måten dere noen gang vil være i stand til å gjøre det på, mine brødre, er dette. Og brødre i verden, i de ulike verdensdelene, kan jeg si, det er bare en måte den—den dirigenten kan gjøre det på. Han må komme inn i den samme Ånden som komponisten var i, da har han fått tak i Det. Og når Menigheten, symfonien Selv, hvor verden ser etter disse tegn og undrene; når Menigheten, og Komponisten, og dirigenten, alle kommer inn i Komponistens Ånd.

¹⁶⁹ Så når de sier, “Miraklenes tid er over,” treffer ikke det den rette tonen.

¹⁷⁰ Men når det kommer inn i Dets rette rytme, og Dets rette Ånd; hvordan kan du gjøre det før Ånden kommer ned, fra Komponisten? Amen. Så når du sier, “Miraklenes tid er ikke over.” Så roper symfonien ut, “Amen.” Når vi treffer, ett, “Jesus Kristus den samme i går, i dag, og for evig.” Så roper Symfonien ut, “Amen.” “Dere skal få kraft etter at den Hellige Ånd har kommet over dere.” Symfonien roper, “Amen. Jeg fikk Den.” Det er ikke noe mer gjetning omkring det da. Hele symfonien er helt i harmoni med Ordet. Det går... [Broder Branham klapper i hendene tre ganger—Red.] Slik er det. Å! Det er en storartet ting. Dirigenten og Komponisten må være i den samme Ånd. Og likedan må musikerne være i den samme Ånd, for å utføre Det. Og verden lurer på hva som skjer.

¹⁷¹ Kommunismen som de snakker om, og jeg har blitt så lei det, og all denne integreringen og alt mulig annet, og segregering. Åh, bevare meg vel! Slikt, alt dette tullet, når Herrens Komme er for hånden, det er noe som treffer galt. Jeg er redd for at dirigenten kom... Dirigentene kom ut av Komponistens Ånd.

¹⁷² Når vi får den Komponistens Ånd, den originale Guds kraft som Bibelen sier, “Menn fra gammel tid ble drevet av den Hellige Ånd til å skrive denne Bibelen,” du vil se at de to kinesiske papirbitene vil komme sammen, akkurat som Guds Bibel og en troende vil komme sammen, fordi de begge er i den samme Ånd. De er begge den samme ting. De passer helt nøyaktig sammen. Det vi trenger i dag er dirigenter, det stemmer, tilbake til Ordet, tilbake og tro Det akkurat slik Det står. Da ser du Gud, Ham Selv. Det er avdekkingen. Dramaet har blitt virkelig.

¹⁷³ I dag, sier de, “Vel, Han er en historisk Gud. Vi vet Han krysset Rødehavet. Han gjorde alt *dette*. Og Han var i ildovnen, med Hebreerbarna.” Hvilken vits er det med en

historisk Gud, hvis ikke, hvis Han ikke er den samme i dag? Mennesket ærer alltid Gud for det Han har gjort, og tenker på det Han vil gjøre, og overser det Han gjør. Det er bare menneskelig å gjøre det. Og det er det samme i dag, mine brødre. Det er akkurat den samme tingen. Åh, du!

174 La oss komme oss tilbake og få symfonien til å spille riktig, slik at de i verden kan se. Jesus sa, "Når Jeg blir løftet opp fra denne jorden, vil Jeg dra alle mennesker til Meg." Og, "Han er den samme i går, i dag, og for evig."

175 La dirigentene komme inn i den rette Ånd, med musikerne og med Komponisten, og alt vil ordne seg. Da er vi, ingen gjetning omkring det, vi er identifisert med Ham da. Hebreerne 13:8 sier, "Han er den samme i går, i dag, og for evig."

176 Vi er identifisert med Ham i Apostlenes gjerninger 2. Vi er identifisert med dem, med den samme dåpen, det samme. Alt Han var da og alt Han er, alt Han var og alt Han er, det er vi. Det er helt riktig.

177 Akkurat som hvis jeg ønsker å være en ekte amerikaner, så må jeg identifisere meg med alt hun var, alt hun er. Jeg må identifisere meg med det, hvis jeg er en ekte amerikaner.

178 Hvis jeg er en ekte amerikaner, da landet jeg på Plymouth Rock. Amen. Jeg gjorde det, hvis jeg er en amerikaner. Det samme gjorde du; du landet på Plymouth Rock med pilegrimsfedrene. På Plymouth Rock, da de landet der ute, var jeg med dem; det samme var du, alle sammen.

179 Jeg red med Paul Revere, hele veien ned, for å advare om alle farene. Det er helt riktig.

180 Rett her nede i Valley Forge, krysset jeg den islagte Delaware, med en flokk soldater som, halvparten av dem, ikke hadde sko på seg. Jeg ba hele natta med George Washington, på forhånd. Jeg krysset Delaware med en visjon i mitt hjerte. Vi er amerikanere. Ja, sir. I Valley Forge, sannelig gjorde jeg det.

181 Jeg ga takk tilbake med de originale Høsttakkefestfedrene. Jeg ga takk tilbake til Gud. Hvis jeg er en ekte amerikaner, identifiserte jeg meg der ved det bordet.

182 Hvis jeg er en ekte amerikaner, var jeg identifisert da jeg stod med Stonewall Jackson.

183 Hvis jeg er en ekte amerikaner, var jeg identifisert ved The Boston Tea party, ja, sir, da vi nektet å få ting tredd over våre øyne. Vel, jeg er så ekte Amerika. Jeg ble identifisert der med det. Ja, sir. Å, du!

184 Jeg ringte med Frihets Klokken, den første 4. juli, i 1776. Jeg ringte med Frihets Klokken her og erklærte at vi er uavhengige. For å være en ekte amerikaner, måtte jeg det.

185 Jeg var identifisert med hennes skam i Revolusjonen, da brødre kjempet imot. Jeg må bære hennes skam, på samme måte som jeg må bære hennes ære. Hvis jeg er en amerikaner, så må jeg det. Jeg identifiserte meg med henne. Ja, sir.

186 Jeg var identifisert ved Gettysburg der nede, da Lincoln holdt sin tale. Ja, sir.

187 Jeg var på Wake Island, over de blodige soldatkroppene. Jeg reiste meg på Wake Island.

På Guam, hjalp jeg til med å heise flagget.

188 Jeg er en ekte amerikaner. Amen. Alt Hun er, er jeg, og stolt av det. Ja, virkelig. Alt Amerika har vært, alt Hun er, det er jeg fortsatt, for å være en amerikaner. Alt Hun var, må jeg være, fordi jeg identifiserer meg med henne.

189 Det samme, ved å være en ekte Kristen, du må være identifisert med det.

190 Jeg talte med Moses, og adv- . . eller med Noah, og advarte folket mot den kommende dommen; for å være en ekte kristen.

191 Jeg var sammen med Moses ved den brennende busken. Jeg så Ildstøtten. Jeg så Hans Herlighet. Jeg var sammen med Moses der oppe i ødemarken, for å være en kristen. Jeg må identifisere meg med alt Gud var, for å være en kristen. Jeg så Hans Herlighet. Jeg hørte Hans Røst. Ikke prøv å bortforklar det for meg nå, for jeg var der. Jeg vet hva jeg snakker om. Jeg så hva som skjedde. Ja, sir.

192 Jeg var ved Rødehavet, da jeg så Guds Ånd bevege Seg ned og dele vannet i to; ikke gjennom en masse siv, som de prøver å si i dag, men gjennom et hav på omkring nitti fot. Jeg så Guds Ånd. Jeg gikk sammen med Moses over den tørre grunnen, over Rødehavet.

193 Jeg stod ved Sinaifjellet og så tordenen og lynet som falt. Jeg spiste Manna med dem der ute. Jeg drakk fra Klippen. Jeg gjør det fortsatt i kveld. Jeg var identifisert med Manna-eterne. Jeg var identifisert med de som drakk fra Klippen.

194 Jeg var også identifisert da Josva blåste i en trompet, og Jerikos murer falt ned.

Jeg var i løvens hule med Daniel.

Jeg var i den ildovnen med Hebreerbarna.

Jeg var på Karm . . . med Elias på Karmelfjellet.

195 Jeg var sammen med Døperen Johannes, og foran de kritikerne. Jeg så Guds Ånd kom ned. Jeg hørte Guds Røst si, "Dette er Min elskede Sønn i Hvem jeg med velbehag bor i." Ja, sir. Jeg identifiserte meg sannelig med ham. Det er helt riktig.

196 Jeg var identifisert der ved graven til Lasarus, da han reiste opp Lasarus. Jeg var identifisert, med kvinnen ved brønnen, da Han fortalte henne hennes synder. Ja, sir.

197 Jeg var sannelig identifisert med Ham i Hans død. Og jeg var identifisert første påskedag. Jeg oppstod med Ham fra de døde. Jeg er identifisert med Ham i Hans død.

198 Jeg var sammen med de hundre og tjue, på den øvre sal. Jeg identifiserte meg med dem der oppe. Hei! Jeg—jeg føler meg religiøs. Å, du! Jeg identifiserte meg der. Jeg er en av dem. Jeg identifiserte meg. Jeg fikk den samme opplevelsen som de hadde. Jeg var der når det skjedde, for å være en ekte kristen. Jeg så den mektige stormfulle Vinden komme. Jeg så det. Jeg følte Guds Kraft da Den rystet. Jeg var sammen med dem som talte i tunger. Jeg følte salvelsen som kom inn der. Jeg var sammen med dem. Jeg identifiserte meg med dem da den Hellige Ånd begynte å tale i tunger, med dem.

199 Jeg var sammen med Peter, foran kritikerne i Apostlenes Gjerninger 2, da han holdt den mektige talen som han gjorde. Jeg identifiserte meg med ham. Ja, sir.

200 I Apostlenes Gjerninger 4, da de samlet seg sammen, var jeg sammen med dem da bygningen ristet. Etter bønnemøtet, ristet bygningen der de satt. Jeg var identifisert der med dem.

Jeg talte sammen med Paulus på Areopagos. Ja, sir.

201 Jeg var sammen med Johannes på øya Patmos, og så Hans andre Komme.

Jeg var sammen med Luther i reformasjonen.

202 Jeg var sammen med Wesley, den brannen; revet ut av ilden, under det store opprøret mot den Anglikanske kirken. Jeg var der sammen med ham.

203 Og her er jeg i kveld, 1964, i Filadelfia, Pennsylvania, identifisert med den samme slags gruppe, med den samme slags opplevelse. Det må jeg, for å være en kristen. Jeg må forbli identifisert der Guds Ord blir manifestert. Jeg identifiserer meg med en gruppe som kjenner Guds Ånd.

204 Jeg er identifisert med en gruppe som vet at Han er avdekket, som vet Han er den samme i går, i dag, og for evig, som vet at Dette ikke er fanatisme. "Det er Jesus Kristus den samme i går, i dag, og for evig." Jeg identifiserer meg den gruppa her, i kveld. Selv om, de er kalt en flokk med kjettere, og en flokk med fanatikere, på grunn av Guds Ord. Men, "Jeg skammer meg ikke over Jesu Kristi Evangelium, for Det er Guds kraft til frelse," og jeg er en. Jeg er med de levende brevene som jeg talte om, stadfestet, Gud tildekket i menneskelig skikkelse, i menn og kvinner. Åh!

205 Gud i Sin *en morphe* igjen, avdekket Seg Selv og gjør Seg Selv kjent for Sitt folk. Den store Kongen Som la til side Sin Herlighet. “Ennå en liten stund og verden ser Meg ikke lenger. Jeg vil være tildekket for dem. Men dere skal se Meg, for Jeg vil være med dere, endog i dere, hele veien helt til fullendelsen, forandres fra Luther til Wesley, til videre og videre, fra Herlighet til Herlighet. Jeg er fremdeles den samme Gud som levde, og går tilbake til den opprinnelige Herligheten.” Halleluja!

206 Han har brutt ethvert denominelt dekke, enhver lydmur. Den lyden som sier, “Åh, det er fanatisme,” Han brøt rett gjennom det. Lyden som kom ut derfra, sa, “Åh, de folka er gale,” Han brøt rett gjennom det dekket. Ja, det gjorde Han. “Åh, du kan ikke gjøre det. Dere er ikke noe annet enn en flokk med fanatikere.” Han brøt rett gjennom det. “Ikke noe slikt som Guddommelig helbredelse.” Han brøt rett gjennom det, åh, du, for Hans Ord sa Han ville det. Du kan ikke beseire Guds Ord.

207 Og der står Han, ennå, i kveld, den mektige Seierherren, siden Han brøt enhver metodist, baptist, presbyterianer, enhver annen form for dekke. Han står fortsatt iblant Sitt folk, i kveld, ubeseiret av tradisjoner. La mennesker si hva de vil, gjøre hva de vil, hva enn de vil. Gud kommer, og bryter rett gjennom den lydturen.

208 Og husk, de forteller meg, at når et fly virkelig bryter den lydturen, så er det ingen grenser for dets hastighet.

209 Jeg sier deg, at når du bryter den tradisjonelle muren, at “Jesus er langt tilbake, og Han er ikke nå,” når du finner at Han er den samme i går, i dag, og for evig, så er det ingen grenser for hva Gud kunne gjøre akkurat her i dette stevnet, og vise denne verden hva de trenger: ikke en verdensmesse, men en verdensvekkelse som vil bli fylt og døpt med Nærværet av den levende Gud, *en morphe* tildekker Seg Selv i menneskelig kjød. Halleluja! Jeg tror det.

210 Brutt enhver barriere, ethvert dekke, ethvert dekke! Ingenting kan skjule Hans Nærvær. Når mennesker blir hungrige i sine hjerter, så er det et dekke som er i ferd med å bli brutt. Du kan være helt sikker på det. River i stykker ethvert dekke, ved Sin mektige Hellige Ånd!

211 Og her står Han, i kveld, den mektige Seierherren, samme i går, i dag og for evig; helbreder de syke, døver de troende, akkurat som Han alltid har gjort. Han er den mektige Seierherren. Dømte djevler er på rømmen. Ja, sir. De er alltid det, når Han er i nærheten.

212 Avslutningsvis, kan jeg si dette. Det var en...Leste en fortelling, for mange år siden, om en gammel fiolinist. Han hadde en gammel fiolin som skulle selges. Dere har

hørt historien, mange ganger. Og de ønsket å selge den for en bestemt sum. Og auksjonarius sa, “Hvem vil gi meg *det-og-det?*” Jeg tror han ble tilbudt noen få mynter, kanskje femti cent, eller noe. “Første gang, andre gang, . . .”

²¹³ Øyeblikkelig, reiste det seg en mann bakerst. Han sa, “Bare et øyeblikk.” Og han gikk frem og tok den. La oss tenke oss at han spilte dette:

Det finnes en Kilde fylt med Blod,
Som flyter fra Immanuel's sår;
Når syndere kaster seg ut i floden,
Fjerner alle sine skyldige flekker.

²¹⁴ Så når han la den ned, var det ikke et tørt øye på stedet. Så sa han, “Hvem vil by?”

²¹⁵ En sa, “Fem tusen. Ti tusen.” Den var uvurderlig. Hvorfor? Den—den gamle fiolinmesteren hadde åpenbart dens sanne kvalitet.

²¹⁶ Å, broder, søster, la nå Mesteren av dette Ordet, Som skrev Det, den mektige Hellige Ånd, smøre opp Sin bues med kjærlighet, og stryke den over ditt hjerte.

Det finnes en Kilde fylt med Blod,
Som flyter fra Immanuel's sår.

²¹⁷ Du vil se den fulle verdien, og se den avdekkede Gud komme til syne. At, Han er akkurat den samme som Han var da Han falt på Pinsefestens Dag, over folket, da Han *kenos* Seg Selv, “tømte” rett inn i Det. Det stemmer.

²¹⁸ Du sier, “Broder Branham, jeg har prøvd. Jeg har prøvd. Jeg har gjort *dette, det, annet.*”

²¹⁹ En dag hadde jeg et møte i Carlsbad, New Mexico. Og vi dro ned i denne store gamle flaggermusgrotta der nede. Og den var ganske spøkelsesaktig, og vi kom dit ned. Og mannen, da han kom ned der på dette stedet, så slo han—han av lysene. Og, å, du, du kan tenke deg hvor mørkt det var. Det var bare . . . Det var så mørkt at du kunne føle det.

²²⁰ Og det er omtrent slik tiden har blitt, når vi ser menigheten som mislykkes i å gjenkjenne Guds Ord; når man ser våre Sions døtre holde på slik de gjør; når man ser våre brødre som røker og drikker, og—og forteller skitne vitser og slikt, og fortsatt prøver å holde på sin bekjennelse i Kristus. Å, du, det er mørkt. Det er bekmørkt.

²²¹ Vi ser tegnene på Hans Komme. Det vil bli . . . Det er alltid mørkest rett før morgengry. Da kommer Morgenstjernen ut for å hilse dagen, og for å bebude den, og vise at den kommer. Legg merke til.

²²² Der inne, da de slo det av, så var det en liten jente som skrek av full hals. Det stod en liten gutt ved siden av guiden,

og han så den guiden når han slo av lyset på den måten. Og den lille søsteren fikk nesten et anfall. Hun ropte, og hoppet opp og ned. “Åh! Hva kommer til å skje nå? Hva er i veien? Hva er i veien?”

223 Vet dere hva han ropte? Han sa, “Ikke vær redd, lille søster. Det er en mann her som kan slå på lysene.”

224 Lytt, lille søster, du tenker kanskje at vi er små og i mindretall. Men, ikke vær redd. Det er en Mann her Som kan slå på Lysene. Det er den Hellige Ånd. Tror dere det? [Forsamlingen sier, “Amen.”—Red.]

225 La oss bøye våre hoder bare et øyeblikk. Jeg er lei for å ha oppholdt dere.

226 Å store Himmelens Gud, avdekker Deg Selv, utfolder Deg Selv, gjør Deg Selv kjent, den mektige Herlighetens Konge, ta disse små illustrasjonene, i kveld, og la dem falle ned i hjertene til folket. Og må vi se den avdekkede Ene, den Ene Som kom ned og revnet forhenget i tempelet; og så dro rett ut av det forhenget, kom rett ned i menneskelig foreng igjen, på Pinsefestens Dag; har alltid vært den samme, kommer fra Herlighet til Herlighet.

227 Og nå er vi helt tilbake slik som hele naturen, fungerer, helt tilbake til den opprinnelige Sed, rett fra en menighetstid til en annen. Og her i denne siste tiden, her er vi, rett tilbake til den originale Tingen som falt på Pinsefestens Dag, for å oppfylle ethvert Skriftsted. “Lyset i aftenstiden,” og, “De gjerninger som Jeg gjør skal også dere gjøre,” og så mange ting som Du lovet i Ditt Ord.

228 Far, hvis det er en her som aldri har brutt gjennom det forhenget ennå, eller hvis det er en her som bare har etterlignet noen som har gått gjennom forhenget, gi nåde i kveld, Far. Må de se den mektige Seierherren stå her, full av nåde og kraft, til å tilgi. Gi det, Far.

229 Og mens våre hoder er bøyd, er det noen her inne? Hvor mange, kan jeg si, som vil si, “Broder Branham, jeg løfter opp min hånd. Be for meg”? Bare fortsett og hold deres hoder bøyd, og løft opp deres hender, “Jeg vil bryte gjennom ethvert forheng, inntil jeg virkelig kan se Seierherren.” Gud velsigne deg. Du store, se på hendene! Oppe i balkongene, til høyre? Gud velsigne deg. Balkongene bakerst? Rekk . . . Gud velsigne deg. Vær virkelig ærlig. Til venstre? Rekk opp din hånd, si, “Broder Branham, jeg kan ha vært en kristen i årevis, men, faktisk, har jeg aldri kommet gjennom det forhenget. Jeg har faktisk aldri gjort det. Jeg har ikke Det som de hadde da.” I dag, har vi . . . “Jeg er en drivhusplante.”

230 Ta en blomst som har vokst opp i et drivhus, du må degge med den, kjæle for den, spraye den, vanne den. Men den

originale planten som vokser der ute i ørkenen, den samme slags blomst, ser ut som den; den får ikke en dråpe vann, men ingen insekter kommer på den. Den er robust. Den er en ekte.

²³¹ Kan du sammenligne kristendom med dagens kristendom, med hva det var da? Kan du forestille deg denne gruppa, det vi kaller kristne i dag, verden over, være slik som de var etter Pinsen; degget og kjælt, og fra en menighet til en annen, og, si noe du ikke liker, reiser deg opp og går ut? Og, åh, kan du forestille deg det? Nei. Hva er i veien? Det er en reproduksjon.

²³² Michelangelo, som lagde monumentet av Moses, du kan få en reproduksjon av det, veldig billig. Men, originalen?

²³³ Den som malte Herrens Nattverd, jeg gjetter på at det originale maleriet ville koste millioner av dollar, hvis du i det hele tatt kan kjøpe det. Jeg vet ikke engang hvor det er. Men du kan kjøpe en billig reproduksjon av det for omkring en dollar og nitti-åtte cent. Det kan du.

²³⁴ Og det er slik det er i dag. En billig kristen, en reproduksjon, bare et kirkemedlem, du kan kjøpe dem for en sigarett eller en—eller en simpel drink. Eller, for en kvinne med klipt hår eller malte lepper, du kan kjøpe henne for hva som helst av verdens moter. Men du kan ikke røre den ekte.

²³⁵ Jeg ser Ham fullt synlig, den samme i går, i dag, og for evig.

²³⁶ Å, kristne, ønsker du ikke å være en ekte kristen? Hvis det er noen som ikke rakk opp sine hender, vil dere gjøre det? Vel, jeg skal bare be. Gud velsigne deg. Gud velsigne deg. Åh, det er helt fint. Bare se på det.

²³⁷ Vår Himmelske Far, "Ditt Ord skal ikke vende tomt tilbake til Deg." Du var Den som ga løftet. Jeg er bare ansvarlig for å fortelle at Du sa Det. Jeg gjentar bare Dine Ord. Du sa, "Den som hører Mine Ord og tror på Ham som har sendt Meg har Evig Liv." Du lovet det.

²³⁸ Og, Herre, vi vet at vi har disse reproduksjonene i dag, mange som sier at de tror, når, de ikke gjør det. Det viser seg. Men, Herre, det er noen ekte, også.

²³⁹ Jeg ber om at Du bare vil gi, her inne, i kveld, at enhver mann og kvinne, gutt eller jente, uansett hva slags nasjon de er, hva slags farge de har, hva slags menighet de tilhører, O Gud, fyll dem. Må de se den ekte manifestasjonen av den samme Jesus i dag, rett iblant oss, som Han var på Pinsefestens Dag, da Han åpenbarte Seg Selv for denne tidsalderen, som den Hellige Ånd. Gi det, ser Ordene blir oppfylt, profetiene skjer!

²⁴⁰ Vi sammenligner, i dag, det som kalles verdenskirken der, Verdenskirkerådet, og sammenligner det med Pinsens løfte? Det kan ikke sammenlignes, i det hele tatt. Vi kan ikke få vasket våre skitne klær på den billetten.

²⁴¹ Men, Herre Gud, hvis vi vil komme tilbake til den Kilden, der er en renseprosess, da vil vår opplevelse og Guds Ord passe til hverandre. Da, kan vi kreve våre eiendeler. Gi det, Herre, i kveld, idet jeg overgir disse menneskene i Dine hender. Gi til hver enkelt det vi er i behov av, Far. Vi ber i Jesu Navn. Amen.

²⁴² Gud velsigne dere. Takk, så mye, for å ha stått, og ventet en lang stund. Og jeg er lei for at jeg holdt dere til ti minutter over ti. Gud være med dere inntil vi sees i morgen. Jeg gir nå møtet til, antar jeg, til seremoniens leder.

DEN MEKTIGE GUD AVDEKKET FREMFOR OSS NOR64-0629

(The Mighty God Unveiled Before Us)

Dette budskapet av broder William Marrion Branham som opprinnelig ble talt på engelsk mandags kveld, den 29. juni, 1964, for the Full Gospel Business Men's Fellowship International stevne ved Bellevue-Stratford Hotel i Philadelphia, Pennsylvania, U.S.A., er tatt fra et lydbånd opptak og trykt uredigert på engelsk. Denne oversettelsen på norsk er trykket og gitt ut av Voice Of God Recordings.

NORWEGIAN

©2012 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS

PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS

P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.

www.branham.org

Informasjon om opphavsrett

Alle rettigheter forbeholdes. Denne boken kan skrives ut på en privat skriver for personlig bruk eller deles ut gratis, som et verktøy for å spre Evangeliet om Jesus Kristus. Denne boken kan ikke bli solgt, reproduisert i stor skala, publisert på en nettside, lagret i et mottakersystem, oversatt til andre språk eller bli brukt for å samle inn penger uten uttrykkelig, skriftlig tillatelse fra Voice Of God Recordings®.

For mer informasjon eller vedrørende annet tilgjengelig materiale, vennligst kontakt:

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org